

4) персуазивну, так як римований текст сприймається як істинний, наприклад: *FASHION IS A PASSION*.

Виходячи з викладеного вище можна стверджувати що, рими в англomовних написах підсилюють зміст, ідейне й емоційне звучання тексту, привертають увагу до написаного; створюють звуковий повтор, який посилює музикальність та емоційність написів на одязі, що сприяє їх запам'ятовуванню.

Перспективи подальших наукових досліджень з цього напрямку полягають у вивченні та аналізі інших фонетичних стилістичних особливостей англomовних написів на одязі.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Білодід, І. К. (Ред.). (1971). Словник української мови: в 11 томах (Т. 5, с. 143, 646). Київ: «Наукова думка».
2. Качуровський, І. В. (1994) Фоніка: підручник. Київ : Либідь.
3. Хропко, П. П. (Ред.). (1997). Основи віршування. Київ : ТОВ «Міжнар.фін.агенція».
4. Brown, K., Miller, J. (2013). The Cambridge Dictionary of Linguistics (p. 385). Cambridge University Press.
5. Galperin, I. R. (2012). English Stylistics (4th изд.). Москва: Едиториал УРСС.

*Хоптяр Алла
Кам'янець-Подільський*

ПЕРЕКЛАДИ БОРИСА ГРІНЧЕНКА: НАЦІОКУЛЬТУРНІ АКЦЕНТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Наполегливий поступ українського художнього перекладу XIX ст. відобразив у сконцентрованому вигляді різні етапи історії національного перекладацтва. Перекладам першої половини XIX століття була притаманна українізація та травестування оригіналів у переспівах. Загалом, як зазначив (Хороб, 2005) «процес «приживлення» на новому ґрунті інонаціональних явищ» проходить без будь-якої зміни оригіналу (мовної, стильової, формотворчої та ін.) або ж завдяки певній їх інтерпретації в ідейно-естетичному перекладі з його органічною рецепцією у тому чи іншому середовищі» (299). (Лановик, 2002) слушно наголошує, що перекладач має ніби “розщепити” єдність форми і змісту оригіналу і синтезувати їх у нову єдність, залишився цілісний художній образ твору» (273). Проте, саме кінець XIX – початок XX ст. вирізняється не тільки переспівами й варіаціями на тему творів світового літературного спадку, а й майстерними для тогочасної та навіть наступної доби перекладами, до створення яких долучився Б. Грінченко.

Застереження (Зорівчак, 2007) щодо контексту епохи з урахуванням особливостей і потреб якої і має аналізуватись переклад (176), особливо доречне щодо дослідження творчості Грінченка-перекладача. Адже письменник, з огляду на власне творче становлення та через цензурно-політичні утиски, пройшов різні етапи перекладацької творчості – від переспівів та переробок 80-х років XIX ст. до

майстерних адекватних перекладів творів світової літератури кінця ХІХ – початку ХХ ст. Рукописні архівні матеріали та друковані переклади українського письменника демонструють саме таку здатність Грінченка-перекладача.

Так, у перекладі «Вільгельма Телля» Ф. Шиллера Б. Грінченко засобами рідної мови уміло вводить в текст перекладу українські прислів'я та приказки. Письменник проводить паралелі між однаковими ментальними ознаками різних націй (української, австрійської та швейцарської).

На нашу думку, виявлення у перекладацькій та оригінальній творчості Б. Грінченка такого тісного поєднання власного, загальнолюдського і національного потребує саме національно-екзистенціальної інтерпретації (Іванишин, 2005). Адже цілісність навколишнього і внутрішнього світу автор може передати художнім образом саме тому, що вищими мовні засоби у певній послідовності, крок за кроком вербалізуючи власне сприйняття оточення, а також іншомовного тексту та, наповнюючи слово власною контекстуальною семантикою, транспонує його із сфери лінгвістики у сферу лінгвопоетики, підтверджуючи думку (Науменка, 2005) що «слово виступає універсальним знаряддям мистецтва, бо, на відміну від “сировини” інших видів мистецтва (звуку в музиці, голосу в співі, фарби в малюванні, руху тіла у танці тощо), повнота відбиття нашого зовнішнього й внутрішнього середовища підвладна лише йому, оскільки воно ще до початку створення художнього образу вже несе в собі світомоделюючу функцію, вже виступає як образність (тобто будівельний матеріал образу)» (70).

У цьому контексті різноаспектне осмислення шляху Б. Грінченка до оновлення національного мистецтва слова через власну оригінальну та перекладацьку творчість є особливо показовим. Адже, транспонуючи через переклади європейські та загальносвітові літературні зразки в національне культурне коло, український письменник зумів творчо поєднати власні художньо-естетичні надбання, зокрема й етнографічно-народницьку, просвітницько-романтичну та психологічно-реалістичну традиції, з оновлювальними світовими літературними здобутками (символізмом, імпресіонізмом, декадансом).

Адже різнорівневе та різноаспектне осмислення діяльності Б. Грінченка у галузі національного перекладу вимагає комплексного використання різноманітних методів та підходів, поєднання яких уможливило більш глибоке розуміння ролі перекладацької спадщини письменника в українському літературному процесі на межі ХІХ і ХХ ст. для Б. Грінченка переклад був яскравим проявом повноцінної реалізації потенційних можливостей національної мови, національної літератури, що вводило українську літературну творчість до світового мистецького кола не часткою підросійської літератури, а рівноправним учасником світового культурно-естетичного процесу.

Український переклад постає для письменника невід'ємним збагачувальним посередником, важливою ланкою між національною мовою та національною культурою, насиченими світовими літературними та філософсько-естетичними здобутками, покликаними сформувати свідому українську націю, що має жити свій постійний розвиток найкращими культурними новаціями та провідними демократичними ідеями світової літературної класики.

ЛІТЕРАТУРА:

1.Зорівчак, Р. (2007) Читаючи історію свого народу. Всесвіт. № 11–12. С. 174–77.

2. Іванишин, П. (2005) Національно-екзистенціальна інтерпретація (основні теоретичні та прагматичні аспекти). Дрогобич : ВІДРОДЖЕННЯ. 308 с.

3. Лановик, М. (2002) Перекладознавчі проблеми компаративістики крізь призму літературознавчих теорій. *Літературознавча компаративістика*. Тернопіль: РВВ ТДПУ. С. 272–309.

4. Науменко, А. М. (2005) Філологічний аналіз тексту. (Основи лінгвопоетики). Вінниця : Нова книга. 416 с.

5. Хороб, С. (2005) Методологічні концепції іонаціонального буття літературно-мистецького твору: аспекти компаративістського дослідження. Українство: національно-духовні виміри. Івано-Франківськ. С. 299–312.

*Цепкало Олексій
Київ*

ВИКОРИСТАННЯ ПРОГРАМИ HOT POTATOES ПРИ РОЗРОБЦІ МУЛЬТИМЕДІЙНОГО НАВЧАЛЬНОГО КУРСУ ДО САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ ТЕХНІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Розширення економічного, політичного й культурного співробітництва України з іншими країнами на сучасному етапі викликає необхідність швидкого й ефективного оволодіння іноземною мовою для загальнокультурних і спеціальних цілей, що висуває нові, більш високі вимоги до всіх сторін процесу навчання взагалі, й до технічних засобів навчання (ТЗН) зокрема.

Слід зазначити недостатню кількість методичних праць, присвячених практичному використанню програмного забезпечення (authoring software) та розробки належного методичного контенту в системах керування навчанням (LMS) для впровадження модулів мультимедійного навчального курсу на базі відомої навчальної платформи Moodle. Для цього існує чимало програм – Hot Potatoes, TexToys, JCllic, eXe, Markin, Quandary, Image Markup Tool та ін.

Сфокусуємо увагу на мультимедійному навчальному курсі як сучасному ТЗН. На думку П.І. Сердюкова ТЗН самі являють собою підсистему в системі навчання. Призначення цієї системи – забезпечити високу ефективність навчального процесу та педагогічної діяльності викладача, а також самостійної навчальної діяльності студента. Науковець виділяє певні *психолого-педагогічні та лінгво-методичні* принципи застосування ТЗН, на яких базується мультимедійний навчальний курс. Такими принципами є: *принцип активності, принцип проблемності, принцип свідомості, принцип наочності, принцип індивідуалізації, принцип системності, принцип функціональності, принцип інтегрованості, принцип комунікативності, принцип адекватності, принцип реактивності, принцип адаптивності, принцип мінімізації негативних впливів* (Сердюков, 1996, с. 15).

Розглянемо *методичні аспекти* застосування комп'ютера у навчанні ІМ. З опису техніко-дидактичних можливостей комп'ютера випливає, що в навчанні ІМ він може застосовуватися для розв'язання таких навчальних, методичних і наукових завдань: